നിന്നു ജീവികളെ ഉൽഭവിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ, മരണപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെടുമെന്നതും, ആദ്യം സൃഷ്ടിച്ച സ്രഷ്ടാവിന് ആ സൃഷ്ടിയെ രണ്ടാമതും ജീവിപ്പിക്കുവാൻ ഒട്ടും പ്രയാസമില്ലെന്നതും, ഖുർആന്റെ ഒരു പുതിയ വാദമല്ല -മുൻവേദങ്ങളെല്ലാം ഘോഷിച്ചതു തന്നെയാണ്- ഇതെന്നും തെര്യപ്പെടുത്തുക.

10) സത്യവിശ്വാസവും സന്മാർഗവും സ്വീകരിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന നേട്ടങ്ങളും അല്ലാത്ത പക്ഷം അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളും, ശിക്ഷകളും വിവരിച്ചുകൊടുക്കുക.

ഇങ്ങിനെയുള്ള വിവിധ മാർഗങ്ങളിൽ കൂടിയാണ് ഖുർആൻ മുശ്രിക്കുകളെ സമീപിക്കുന്നതും, അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതും. എല്ലാംതന്നെ അവർക്ക് സുഗ്രാഹ്യമായ ഭാഷാ ശൈലിയോടുകൂടിയും, സുവ്യക്തങ്ങളായ ലക്ഷ്യ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ സഹിതവും. പ്രതിപാദനരീതിയാകട്ടെ, കെട്ടിക്കുടുക്കും വക്രതയുമില്ലാത്തതും.

2. വേദക്കാർ അഥവാ യഹൂദരും, ക്രിസ്ത്യാനികളും

മുശ്രിക്കുകളുടെ കേന്ദ്രം മക്കയാണല്ലോ. മദീനയിൽ ഇസ്‌ലാമിന് പുതുതായി നേരിടേണ്ടി വന്നത് വേദക്കാരായ യഹൂദരെയും, ക്രിസ്ത്യാനികളെയുമായിരുന്നു. തൗറാത്തിന്റെയും മൂസാ നബി (അ)യുടെയും അനുയായികളാണ് യഹൂദികൾ, അഥവാ ജൂതന്മാർ. തൗറാത്തിന്റെ അധ്യാപനങ്ങളും അവരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നാമമാത്രമായി അവശേഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിന്റെ അധ്യാപനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, അതിലെ വചനങ്ങൾ പോലും അവരുടെ കൈകടത്തലിനു പാത്രമായിരുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ തൗറാത്തിന്റെ പരിഭാഷയിലും, ഉദ്ധരണിയിലും, വ്യാഖ്യാനത്തിലും അവർ കൃത്രിമങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. ഇതുവഴി, തൗറാത്തിൽ ഇല്ലാത്ത ചിലത് അതിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കലും, ഉള്ള ചിലത് മൂടിവെക്കലും അവരുടെ സ്വഭാവമായിരുന്നു. പ്രവാചകത്വവും, പരലോക മോക്ഷവും അവരുടെ കുത്തകാവകാശമായി അവർ വാദിച്ചിരുന്നു. കവിഞ്ഞ പക്ഷം ഒരു ജൂതൻ 40 ദിവസത്തിലധികം നരകത്തിൽ താമസിക്കേണ്ടി വരികയില്ലെന്നും, തങ്ങൾ ദൈവസന്താനങ്ങളും അവന്റെ ഇഷ്ടക്കാരുമാണെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. പ്രവാചകന്മാരിൽ അധികപേരും ഇസ്റാഈല്യരിൽ നിന്നാണെന്ന വസ്തുത അവരുടെ ധാരണക്കു ശക്തികൂട്ടി. മൂസാ നബി (അ)ക്കു ശേഷം അവരിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ ദീർഘമായ കാലഘട്ടത്തിൽ അനുദിനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്ന ആ ദുഷ്ചെയ്തികൾ മറ്റേതൊരു സമുദായത്തെക്കാളും അവരെ അധഃപതിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. അതിയായ ലുബ്ധത, ധനമോഹം, വഞ്ചന, അസൂയ മുതലായവ അവരുടെ ചില പ്രത്യേകതകളായിരുന്നുതാനും.

ദൈവവാക്യങ്ങളെക്കാളും അവർ പ്രാധാന്യം കൽപിച്ചുവന്നത് അവരിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കാണ്. പണ്ഡിതന്മാരാകട്ടെ, സ്വാർത്ഥത്തിനും, കാര്യലാഭത്തിനും വേണ്ടി എന്തു ചെയ്‌വാനും മടിയില്ലാത്തവണ്ണം ദുഷിച്ചുപോയിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഈസാ നബി (അ)യിൽ യഹൂദർ വിശ്വസിക്കാതിരുന്നതുതന്നെ, പണ്ഡിതവർഗത്തിന്റെ ദുഷ്പ്രേരണകൾ മൂലമായിരുന്നു. വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ മാറ്റിമറിച്ചും, അതിന്റെ പേരിൽ കളവ് കെട്ടിച്ചമച്ചും, ജനഹിതമനുസരിച്ച് മത വിധികളുണ്ടാക്കിയും അവർ മുതലെടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കുയായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ മുസ്‌ലിം പാമര ജനങ്ങളെയും, അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങൾ നേടുന്ന പണ്ഡിതന്മാരെയും കുറിച്ച് ആലോചിച്ചാൽ, അന്നത്തെ

യഹൂദരുടെ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി ഏതാണ്ടൊന്ന് അനുമാനിക്കാം. 'വേദക്കാർ തങ്ങളുടെ പണ്ഡിതന്മാരെയും, പുരോഹിതന്മാരെയും അല്ലാഹുവിനു പുറമെ റബ്ബു കളാക്കി'(തൗബ: 31) എന്ന ക്വുർആൻ വചനത്തെപ്പറ്റി അദിയ്യുബ്നു ഹാതിം (റ) നബി ﷺയോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ, തിരുമേനി പറഞ്ഞ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: 'അല്ലാഹു അനുവദിച്ചതിനെ ആ പണ്ഡിതന്മാർ അവർക്ക് നിഷിദ്ധമാക്കികൊടുത്തു, അതവർ നിഷിദ്ധമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു, അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയതിനെ അവർ അനുവദനീയമാക്കികൊടുത്തു, അതവർ അനുവദനീയമായി കരുതുകയും ചെയ്തു' (ബുഖാരി). മുസ്‌ലിം സമുദായത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനുള്ള ഒരു മുഖ്യകാരണവും ഇതുതന്നെയാണല്ലോ.

മുൻവേദങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമ സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമത്രെ തൗറാത്ത്. കർമപരമായ ജീവിത ക്രമങ്ങളും, അനുഷ്ഠാന മുറകളും അതിൽ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിയമസംഹിത എന്നനിലക്ക് ഈസാ നബി (അ)യും അനുയായികളും ആ ഗ്രന്ഥം അംഗീകരിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരായിരുന്നു. ആകയാൽ ഇനിയൊരു പ്രവാചകനും വേദഗ്രന്ഥവും ആവശ്യമില്ലെന്നാണ് യഹൂദികൾ ധരിച്ചുവശായിരുന്നത്. എന്നാൽ അക്കാലത്തേക്കും ആ ജനതക്കും വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു ആ നിയമസംഹിതയെന്നും, കാലാവസാനംവരെയുള്ള സകല ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും പറ്റിയ മറ്റൊരു പരിപൂർണ നിയമസംഹിത ആവശ്യമായിരുന്നുവെന്നും, അതാണ് വിശുദ്ധ ക്വുർആൻ എന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. അഥവാ ഈ പരമാർത്ഥം സമ്മതിക്കുവാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല ക്വുർആനാണെങ്കിൽ തൗറാത്തിനെ ഒരിക്കലും നിഷേധിക്കുകയല്ല - അതിനെ സത്യപ്പെടുത്തുകയും, ബലപ്പെടുത്തുകയുമാണ്- ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ, താൽകാലികങ്ങളായിരുന്ന അതിലെ ചില നിയമങ്ങളെ പരിഷ്കരിക്കുകയും, പോരാത്തത് കൂട്ടിചേർക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പരിപൂർണ നിയമ സംഹിത ലോകത്തിന് പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ് ക്വുർആൻ. തൗറാത്തിലെ പല നിയമങ്ങളും, തത്വങ്ങളും അത് അപ്പടി സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ട്.

മേൽപറഞ്ഞതിനു പുറമെ, മുഹമ്മദ് നബി തിരുമേനി ﷺ, ഇസ്മാഈൽ നബി (അ)യുടെ സന്താന പരമ്പരയിൽ ജനിച്ച ആളായതും -അവരുടെ വർഗ പിതാവായ ഇസ്ഹാക് നബി(അ)യുടെ സന്താനപരമ്പരയിൽപെട്ട ആളല്ലാതിരുന്നതും- നബി ﷺയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതുമൂലം തങ്ങളുടെ -അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായ- പാരമ്പര്യ നടപടികൾക്കും, നേതൃത്വങ്ങൾക്കും കോട്ടം തട്ടുമെന്ന ഭയവും നബി ﷺയെ നിഷേധിക്കുവാൻ യഹൂദന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഈ നിഷേധത്തെ ന്യായീകരിക്കാൻ വേണ്ടി, തൗറാത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും അവർ പൂഴ്ത്തിവെക്കുകയും, ദുർവ്യാഖ്യാനം നടത്തുകയും ചെയ്തു. നബി ﷺയുടെ ആഗമനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രവചനങ്ങളും സൂചനകളുമാണ് ഇതിന് കൂടുതൽ ഇരയായത്.

യഹൂദരുടെ മിക്ക ദോഷങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈസാ നബി (അ)ക്ക് ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചതും, ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെട്ട മറ്റു പല അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും കഴിച്ചാൽ, താരതമ്യേന യഹൂദരെക്കാൾ ഭേദമായിരുന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ. ഈസാ (അ) ദൈവപുത്രനാണെന്നാണ് പൊതുവിലുള്ള ക്രിസ്തീയവാദം. ഇതുവഴി, അല്ലാഹുവിന്റെ പരമപരിശുദ്ധവും, സൃഷ്ടികളുമായി തെല്ലും സാമ്യമില്ലാത്തതുമായ ഉൽകൃഷ്ട ഗുണങ്ങളെ കളങ്കപ്പെടുത്തുകയും,

അല്ലാഹുവിനെ സൃഷ്ടിസമാനമാക്കുകയുമാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചെയ്യുന്നത്. ഇത് അങ്ങേയറ്റം നീചവും നികൃഷ്ടവുമായ ഒന്നാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മൂസാ (അ) ദൈവമാണെന്നോ, ദൈവപുത്രനാണെന്നോ യഹൂദികൾ പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഉസൈർ ദൈവപുത്രനാണെന്ന വാദം അവരിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ഈസാ നബി (അ) വ്യഭിചാരപുത്രനെന്നും, ആഭിചാരിയെന്നും യഹൂദർ മുദ്രകുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ക്രിസ്തീയ മതത്തിന്റെ പ്രധാന സിദ്ധാന്തം ത്രിയേകത്വ സിദ്ധാന്തമാകുന്നു. അതായത് പിതാവും (ദൈവവും), പുത്രനും (ഈസായും) പരിശുദ്ധാത്മാവും (റൂഹുൽ ഖുദ്സും) ചേർന്നതാണ് സാക്ഷാൽ ദൈവം. മൂന്നും കൂടി ഒന്നാണുതാനും എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസം, ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരം യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ വെച്ചു കാണാവുന്നതാണ്. (ان شاء الله) ഇതനുസരിച്ച് ഈസാ (അ) മനുഷ്യനാണെങ്കിലും അതേസമയം തന്നെ അദ്ദേഹം ദൈവപുത്രനുമാണ്. മറ്റൊരു നിലക്ക് സാക്ഷാൽ ദൈവവും. ഇതാണ് അവരുടെ വാദം. ഇൻജീലിന്റെ ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തും, ഇൻജീലുകളെന്ന (സുവിശേഷങ്ങളെന്ന) പേരിൽ പിൽകാലത്തു എഴുതിയുണ്ടാക്കപ്പെട്ട ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയും ഇവർ ഈ വാദത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്നു. ഈസാ നബി (അ)യിലുള്ള വിശ്വാസം ഇവരിൽ അതിരുകവിഞ്ഞുപോയിരിക്കുകയാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. ഇതുപോലെയുള്ള ചില അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ, ചില 'ശൈഖന്മാരെ'യും 'ഔലിയാ'ക്കളെയും സംബന്ധിച്ച് ചില പാമര മുസ്ലിംകൾക്കിടയിലും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. 'നിങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ളവരുടെ -വേദക്കാരുടെ-മാർഗങ്ങളെ മുഴത്തിനു മുഴമായും, ചാണിനു ചാണായും, നിങ്ങളും പിൻ പറ്റുന്നതാണ്' لتتبعن سنن من كان قبلكم شبرا بشبر وذراعا بذراع – الترمذى എന്ന് നബി ﷺ പ്രവചനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത് സ്മരണീയമാകുന്നു. ഈ ക്രിസ്തീയ മൂല സിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കുന്നതിനു പകരം അങ്ങേയറ്റം ആക്ഷേപിക്കുകയാണല്ലോ ഖുർആൻ ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ടും, മുഹമ്മദ് ﷺ ഇസ്റാഈൽ വർഗത്തിൽപ്പെട്ട ആളല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ക്രിസ്ത്യാനികളും ഖുർആന്റെ വൈരികളായി. തൗറാത്തിലെ പ്രവചനങ്ങളെപ്പറ്റി യഹൂദർ ചെയ്തതുപോലെത്തന്നെ നബി ﷺ യുടെ വരവിനെക്കുറിച്ച് ഇൻജീലിലുള്ള പ്രവചനങ്ങളെ ഇരുവിഭാഗവും അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനിച്ചു തൃപ്തിയടഞ്ഞു.

തോന്നിയവാസത്തിലും ദുർനടപ്പിലും ദീർഘകാല പാരമ്പര്യം യഹൂദർക്കായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഖുർആനിനോടുള്ള ശത്രുതയിൽ കൂടുതൽ കാഠിന്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതും അവരിൽനിന്നായിരുന്നു. ഈ വസ്തുത ഖുർആൻ തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസികളോട് ഏറ്റവും കഠിനമായ ശത്രുതയുള്ളത് യഹൂദർക്കും, മുശ്രിക്കുകൾക്കുമാണെന്നും ക്രിസ്ത്യാനികളാണ് സത്യവിശ്വാസികളോട് കൂടുതൽ താൽപര്യബന്ധമുള്ളവരെന്നും (സുറ: മാഇദഃ 85ൽ) അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇരുകൂട്ടരോടും ഖുർആൻ കൈക്കൊണ്ട നയം ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വിവരിക്കാം:

1). അവരിൽ സത്യഭ്രംശം വന്നുപോയിട്ടുള്ള മാർഗങ്ങളെ ഖുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

2). വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവർ ഒളിച്ചു വെച്ച പല ഭാഗവും അത് വെളിപ്പെടുത്തി.

3). അവർ ഒരു റസൂലിന്റെ വരവ് കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും, ആ റസൂൽ

വന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അസൂയയും അഹന്തയും നിമിത്തം അവർ നിഷേധിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നും തുറന്നുകാട്ടി.

4). തങ്ങളുടെ വേദഗ്രന്ഥം യഥാർത്ഥ രൂപത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ക്വുർആനിലും നബിയിലും അവർ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലായിരുന്നു വെന്നു തെളിയിച്ചു. പലപ്പോഴും, അവരുടെ വേദ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് തന്നെ അവരുടെ അബദ്ധങ്ങൾ തെളിയിച്ചു കൊടുത്തു.

5). മോക്ഷവും വിജയവും ഒരു ജനതയുടെയോ, വർഗത്തിന്റെയോ പ്രത്യേക അവകാശമല്ലെന്നും, സത്യവിശ്വാസവും സൽക്കർമവും സ്വീകരിക്കുന്നവർ ആരൊക്കെ യാണോ അവർക്കെല്ലാം മോക്ഷവും, രക്ഷയും ഉണ്ടെന്നും അത് വിളംബരം ചെയ്തു.

6). അതുപോലെത്തന്നെ, പ്രവാചകത്വവും ഒരു വർഗത്തിന്റെയും കുത്തകയല്ല, അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചവർക്ക് അവൻ കൊടുക്കുന്ന അനുഗ്രഹമാണത് എന്ന് ഉൽബോധിപ്പിച്ചു.

7). ഒരു പ്രവാചകൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടാൽ, മുൻപ്രവാചകന്മാരുടെ സമുദായത്തിൽ നിലവിലുള്ളവരെല്ലാം ആ പ്രവാചകനിൽ വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രവാചക ന്മാരുടെയെല്ലാം പ്രബോധന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഒന്നു തന്നെയാണ്. അനുഷ്ഠാന പരമായ നടപടികളിൽ മാത്രമേ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. അല്ലാഹുവിനെ യല്ലാതെ റബ്ബും ഇലാഹും ആക്കാൻ പാടില്ല. പ്രവാചകന്മാരടക്കമുള്ള എല്ലാവരും അവന്റെ അടിമകളാകുന്നു. എന്നിങ്ങനെയുള്ള പരമാർത്ഥങ്ങൾ ക്വുർആൻ അവരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചു.

8). മുൻവേദങ്ങളിലൊന്നിനെയും ക്വുർആൻ നിരാകരിക്കുന്നില്ല, മറിച്ച് എല്ലാറ്റിനെയും സത്യപ്പെടുത്തുകയും അവയിലെല്ലാം വിശ്വസിക്കണമെന്ന് ശാസി ക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ, എന്നെന്നേക്കും നിലനിൽക്കത്തക്ക ഒരു പരിപൂർണ നിയമസംഹിതയും, മനുഷ്യപുരോഗതിയുടെ എല്ലാ കാലഘട്ടങ്ങൾക്കും ഒത്തിണങ്ങുന്ന വേദഗ്രന്ഥവും ആയിരിക്കുവാൻ അവകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം ക്വുർആനിന്നാണുള്ളത് എന്നൊക്കെ അത് പ്രഖ്യാപിച്ചു.

3. മുനാഫിക്വുകൾ (കപടവിശ്വാസികൾ)

മദീനയിൽ ക്വുർആനിനു നേരിടേണ്ടിവന്ന മറ്റൊരു ശത്രുവിഭാഗമാണ് മുനാഫിക്വുകൾ. രണ്ടുതരക്കാരെപ്പറ്റിയാണ് മുനാഫിക്വുകൾ എന്നു പറയാറുള്ളത്.

ഒരു തരക്കാർ, മനസ്സിൽ തികച്ചും അവിശ്വാസം കുടികൊള്ളുന്നതോടൊപ്പം, താൽക്കാലികമായ താൽപര്യങ്ങളും, പരിതഃസ്ഥിതിയും നിമിത്തം ഇസ്‌ലാമിന്റെ വേഷം അണിഞ്ഞവരായിരുന്നു. ഇവർ മുസ്‌ലിംകളുടെ ഇടയിൽ വരുമ്പോൾ തങ്ങൾ മുസ്‌ലിംകളാണെന്ന് അഭിനയിക്കുകയും, തക്കം കിട്ടുമ്പോൾ ഇസ്‌ലാമിനെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുകയും, അവിശ്വാസികളുടെ അക്രമ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ വിഭാഗത്തെ കുറിച്ചാണ് സൂറഃ 4:145 ൽ 'നിശ്ചയമായും മുനാഫിക്വുകൾ നരകത്തിലെ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന പടിയിലാണ്' എന്ന് അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചത്. ഇത്തരം നിഫാക്വിന്റെ (കാപട്യത്തിന്റെ) ആൾക്കാരെ കുറിച്ച് നബി ﷺ യുടെ കാലശേഷം ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാനും, തിരിച്ചറിയുവാനും സാദ്ധ്യമല്ല. കാരണം, ബാഹ്യത്തിൽ

കാണപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് വിധി കൽപ്പിക്കുകയല്ലാതെ, ഹൃദയത്തിലെ വിശ്വാസവും അവിശ്വാസവും സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ വഹ്യ്കൊണ്ടല്ലാതെ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. ഒരു പ്രകാരത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ, പ്രത്യക്ഷ ശത്രുക്കളെക്കാൾ സ്വൈരക്കേടാണ് ഇവർമൂലം ഇസ്‌ലാമിനുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. മുസ്‌ലിംകളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി ശത്രുക്കൾക്ക് ഒറ്റിക്കൊടുക്കുവാനും ശത്രുക്കളുമായി ഗൂഢാലോചനകൾ നടത്തി കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കുവാനും ഇവർക്ക് കൂടുതൽ സൗകര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

ഈ വിഭാഗക്കാരെ കുറിച്ച് വളരെ പരുഷവും, കടുത്തതുമായ വാക്കുകളിലാണ് ക്വുർആൻ സംസാരിക്കാറുള്ളത്. കനത്ത താക്കീതുകളും അവർക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ പല രഹസ്യങ്ങളും, ഗൂഢതന്ത്രങ്ങളും ക്വുർആൻ തുറന്നു കാട്ടി. അവർമൂലം ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന പല അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളെയും അല്ലാഹു മുൻകൂട്ടി നബി ﷺയെ ഉണർത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മുസ്‌ലിംകളോടെന്നപോലെ നബി ﷺ അവരോടും പെരുമാറിയിരുന്നുവെങ്കിലും- യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർ ശത്രുക്കളാണെന്ന് പൂർണബോധ്യമുള്ളതുകൊണ്ട്- അവരെക്കുറിച്ച് എപ്പോഴും ജാഗ്രതയിലായിരുന്നു. ഇവരെ തിരിച്ചറിയുമാറുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ പലതും ക്വുർആൻ നബി ﷺക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അതുമുഖേന തിരുമേനി ശരിക്കും അവരെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതെല്ലാമായിട്ടും പാഠം പഠിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ മരവിച്ചുപോയിരുന്നു. ഒടുക്കം അവർ മരണപ്പെട്ടാൽ അവരുടെ പേരിൽ നമസ്കാരം നടത്തരുതെന്നുപോലും നബിﷺയോട് ക്വുർആൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഇവരുടെ കാപട്യം വിശ്വാസത്തിൽ തന്നെ ആയതുകൊണ്ട് ഇവരെപ്പറ്റി **منافقو الايمان** (വിശ്വാസത്തിലെ കപടന്മാർ) എന്നുപറയാം.

രണ്ടാമത്തെ തരക്കാർ, കർമത്തിലും, സ്വഭാവത്തിലുമുള്ള കപടന്മാരാണ് **منافقو العمل والاخلاق** . ഇവർ തനി അവിശ്വാസികളല്ലെങ്കിലും, വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരതയും അടിയുറപ്പുമില്ലാത്ത ദുർബ്ബല വിശ്വാസക്കാരാകുന്നു. ഇവരിൽ പല വകുപ്പുകൾ കാണാം. സ്വജനങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ച് വിശ്വാസത്തിനും അവിശ്വാസത്തിനും അരുനിൽക്കുന്നവർ, ഐഹിക താൽപര്യങ്ങളിൽ ലയിച്ചു അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും ആജ്ഞാനിർദ്ദേശങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നവർ, ധനമോഹം, നേതൃത്വമോഹം, അസൂയ മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ ഇസ്‌ലാമികാദർശങ്ങളെ വകവെക്കാത്തവർ, ഉപജീവനമാർഗങ്ങളിലും മറ്റും വ്യാപൃതരായി പരലോക വിചാരവും മതനിഷ്ഠയും നഷ്ടപ്പെട്ടവർ, ഇസ്‌ലാമിനെ പൊതുവിൽ നിഷേധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും നബി ﷺയെ സംബന്ധിച്ചോ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ഏതെങ്കിലും സ്പഷ്ടമായ അധ്യാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചോ സംശയങ്ങളും ആശങ്കയും വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ, ഇസ്‌ലാമിന്റെ ഏതെങ്കിലും എതിർകക്ഷികളോടുള്ള അനുഭാവവും ചായ്‌വും നിമിത്തം അവരെ സഹായിക്കുവാനും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനും വേണ്ടി ഇസ്‌ലാമിക തത്വങ്ങളെ നിസ്സാരമാക്കുന്നവർ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവരെല്ലാം ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട മുനാഫിക്വുകളാകുന്നു.

ഇത്തരം മുനാഫിക്വുകളെ എക്കാലത്തും കാണാം. ഇക്കാലത്ത് ഇത്തരക്കാരുടെ എണ്ണം വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഭൗതിക സുഖാഢംബരങ്ങളിൽ ലയിച്ചും, ധനസമ്പാദനം ജീവിതോദ്ദേശ്യമാക്കിയും, സ്ഥാനമാനാദികൾ നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് ഭയന്നും, വലിയ ആൾക്കാരുടെ അടുക്കലുള്ള സാമീപ്യവും സ്വാധീനവും

നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കുമെന്ന് പേടിച്ചും, ശാസ്ത്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും യുക്തിവാദങ്ങളുടെയും പിന്നാലെ കൂടിയും, ഭൗതികഭ്രമവും പരിഷ്കാരപ്രേമവും തലക്കുകേറിയും -അങ്ങനെ പല വിധത്തിലും- കപട വിശ്വാസികൾ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണിത്. അറിവും പഠിപ്പുമുള്ളവരും, ഇസ്‌ലാമിനു വേണ്ടി ഏതെങ്കിലും രംഗങ്ങളിൽ സേവന പാരമ്പര്യം പുലർത്തിപ്പോരുന്നവരുമായ ആളുകൾ പോലും -തങ്ങളറിയാതെത്തന്നെ- ഇക്കൂട്ടത്തിൽ അകപ്പെട്ടുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ വ്യസനകരം! والعياذ بالله (അല്ലാഹുവിൽ ശരണം!)

നബി (ﷺ) പറയുന്നു: ഒരാളിൽ നാലുകാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അവൻ തനി മുനാഫിക്വാകുന്നു. അവയിൽ ഒന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ, അത് ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുവരേക്കും കാപട്യത്തിന്റെ ഒരു കാര്യം അവനിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. അതായത്: വിശ്വസിച്ചാൽ വഞ്ചിക്കും, വർത്തമാനം പറഞ്ഞാൽ കളവ് പറയും, വാഗ്ദത്തം ചെയ്താൽ ലംഘിക്കും, പിണങ്ങിയാൽ തോന്നിയവാസം പ്രവർത്തിക്കും. (ബു. മു.). ഏതാണ്ട് ഇതേപ്രകാരമുള്ള ഹദീഥിൽ മുസ്‌ലിം (റ) ഇപ്രകാരം കൂടി ഉദ്ധരിക്കുന്നു: '........ അവൻ നോമ്പു നോൽക്കുകയും നമസ്ക്കരിക്കുകയും, മുസ്‌ലിമാണെന്ന് വാദിക്കുകയും ചെയ്താലും ശരി'. രണ്ടാമത്തെ തരക്കാരിൽ പെട്ട മുനാഫിക്വിന്റെ ചില ലക്ഷണങ്ങളാണ് ഇതുപോലുള്ള നബിവചനങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. സത്യവിശ്വാസികളായ ആളുകൾ, അവരുടെ പ്രവൃത്തിദോഷവും, സ്വഭാവദോഷവും കൊണ്ട് മുനാഫിക്വുകളായിത്തീരുമെന്ന് ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് നബി ﷺ യുടെ സ്വഹാബിമാർപോലും നിഫാക്വിനെക്കുറിച്ചു സദാ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഇബ്നുഅബീമുലൈകഃ (റ) പറഞ്ഞതായി ബുഖാരി (റ) ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: 'നബി ﷺ യുടെ സ്വഹാബികളിൽ മുപ്പതുപേരെ ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവരെല്ലാവരും തന്നെ, തങ്ങളിൽ നിഫാക്വ് വരുന്നത് ഭയപ്പെടുന്നവരായിരുന്നു....'

മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടുതരം മുനാഫിക്വുകളുടെ സ്വഭാവങ്ങളും ലക്ഷണങ്ങളും ക്വുർആൻ പലപ്പോഴും എടുത്തുകാട്ടുന്നത് കാണാം. ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ച് അവരെ താക്കീത് ചെയ്യുകയും, പ്രസ്തുത സ്വഭാവങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാൻ മറ്റുള്ളവരോട് ഉപദേശിക്കുകയും പതിവാകുന്നു. അതോടുകൂടി, നിഷ്കളങ്കരും സജ്ജനങ്ങളുമായുള്ളവരുടെ ലക്ഷണങ്ങളും, സ്വഭാവങ്ങളും അടിക്കടി വിവരിച്ചും ആവർത്തിച്ചും ഓർമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

എതിർകക്ഷികൾ അന്നും ഇന്നും

ക്വുർആൻ അവതരിക്കുന്ന കാലത്ത് അതിന്റെ എതിർ കക്ഷികളായി നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാന കക്ഷികളെയും, അവരോട് ക്വുർആൻ കൈകൊണ്ട സാമാന്യ നിലപാടും സംബന്ധിച്ചാണ് നാം മുകളിൽ സംസാരിച്ചത്. കൂടുതൽ വിവരം ക്വുർആനിൽ അതാതിടത്തുവെച്ച് കാണുകയും ചെയ്യാം. തനി നിരീശ്വരവാദികളായ ആളുകൾ -ഏതോ ചില വ്യക്തികളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ- ക്വുർആന്റെ ഒരു എതിർ കക്ഷിയായി അന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവരെക്കുറിച്ച് ഒരു കക്ഷിയെന്ന നിലക്കുള്ള സംവാദങ്ങളും, സംഭാഷണങ്ങളും ക്വുർആനിൽ അധികം കാണുകയില്ല. സന്ദർഭവശാൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം, നിരീശ്വരവാദികൾക്കും, നാസ്തികന്മാർക്കും വായടപ്പൻ മറുപടികൾ കൊടുക്കാതിരുന്നിട്ടുമില്ല. സന്ദർഭം

പോലെ നാം അവയെപ്പറ്റി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതാണ് (ان شاء الله). ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ക്വുർആന്റെ മുമ്പിൽ വിലങ്ങടിച്ചു നില്ക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും -ശുദ്ധഹൃദയവും മനഃസ്സാക്ഷിയും ഉള്ള പക്ഷം- യഥാർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചു സന്മാർഗം കണ്ടെത്തുവാനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും, തെളിവുകളും ക്വുർആനിൽ തികച്ചും വ്യക്തമാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ക്വുർആനിൽ കാണുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾ, താക്കീതുകൾ മുതലായവയെല്ലാം, അന്നത്തെ അതിന്റെ എതിരാളികളായിരുന്നവർക്കുമാത്രം ബാധകമായതാണെന്ന് ആരും ധരിക്കേണ്ടതില്ല. മുശ്‌രിക്ക് (ബഹുദൈവ വിശ്വാസി), കാഫിർ (അവിശ്വാസി), മുനാഫിക് (കപടവിശ്വാസി) എന്നിങ്ങനെയുള്ള അതിലെ പ്രയോഗങ്ങളും, അവരെ സംബന്ധിച്ച പ്രസ്താവനകളും, അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നവർക്കെന്നപോലെ, അതിനു ശേഷം ലോകാവസാനംവരെ ഉണ്ടാകുന്നവർക്കും ബാധകമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശാധികാരങ്ങളിലും, അവന്റെ പ്രത്യേക ഗുണഗണങ്ങളിലും ഇതരവസ്തുക്കളെ പങ്കുചേർക്കുന്നവരെല്ലാം ക്വുർആന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ മുശ്‌രിക്കുകളാകുന്നു. അങ്ങിനെ പങ്കു ചേർക്കലും, അതിലേക്കു വഴി തുറക്കലും അതിന്റെ ഭാഷയിൽ ശിർക്കുമാകുന്നു. അല്ലാഹുവിലും, പരലോകത്തിലും, റസൂലിലും, ക്വുർആനിലും വിശ്വസിക്കാത്തവരെല്ലാം- അവർ ആസ്തികവാദക്കാരൊ, നാസ്തികവാദക്കാരോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ- അതിന്റെ ഭാഷയിൽ കാഫിറാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിനെതിരായ നിലപാടുകൾ സ്വീകരിച്ചവർ മുനാഫികുകളുമാണ്. പരിപൂർണവിശ്വാസത്തോടൊപ്പം അതിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ നിരുപാധികമായി സ്വീകരിക്കുന്നവരാരോ അവരാണ് അതിന്റെ ഭാഷയിൽ മുഅ്മിനുകൾ (സത്യവിശ്വാസികൾ). ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള നടപടിക്രമങ്ങളും, അനുഷ്ഠാനമുറകളും, ആചാരമര്യാദകളും സ്വീകരിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചാണ് അത് 'മുസ്‌ലിംകൾ' എന്നു പറയുന്നതും.

'മതമേതായാലും മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി' എന്ന വാദത്തിന് ക്വുർആന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ യാതൊരു നിലയും വിലയുമില്ല. അല്ല, ക്വുർആൻ ആ വാദങ്ങളെ അടിയോടെ തള്ളിക്കളയുകയും, ഒരു മുസ്‌ലിമിന് അത് അംഗീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് തുറന്ന ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു: إِنَّ الدِّينَ عِندَ اللَّهِ الإِسْلَامُ – ال عمران:١٩ (നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ മതം ഇസ്‌ലാമത്രെ). അപ്പോൾ ഇസ്‌ലാമല്ലാത്ത മറ്റൊരു മതവും അവൻ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അതിനെ കുറിച്ച് തന്നെയാണ് മറ്റൊരു ആയത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്: وَأَنَّ هَٰذَا صِرَٰطِي مُسْتَقِيمًا فَٱتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا۟ ٱلسُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِۦ – الانعام١٥٣ (ഇതാ- നേർക്കുനേരെ- ചൊവ്വായ നിലയിൽ എന്റെ പാത. അത് നിങ്ങൾ പിൻപറ്റുവിൻ. മറ്റു മാർഗങ്ങളെ നിങ്ങൾ പിൻപറ്റരുത്. എന്നാലവ നിങ്ങളെ അവന്റെ മാർഗത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നിപ്പിച്ചുകളയും). മറ്റൊരു വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നത് നോക്കുക: وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ ٱلْإِسْلَٰمِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ - ال عمران ٨٥ (ഇസ്‌ലാം അല്ലാത്ത ഒന്നിനെ ആരെങ്കിലും മതമായി തേടുന്ന പക്ഷം അതവനിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതേ അല്ല. അവൻ പരലോകത്തിൽ നഷ്ടക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിലുമായിരിക്കും). അപ്പോൾ മുസ്‌ലിമാണെന്ന് വാദിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് മേൽവാദത്തെ ബാഹ്യമായെങ്കിലും അനുകൂലിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ?! ഒരു അമുസ്‌ലിമിന്റെ വായിൽ നിന്നേ ആ വാദം പുറത്തുവരുവാൻ ന്യായമുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ ഏകമാർഗത്തിലേക്ക് അത് ആരെയും നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. - لَآ إِكْرَاهَ فِى ٱلدِّينِ

البقرة٢٨٦ (മതത്തിൽ നിർബന്ധം ചെലുത്തൽ ഇല്ല) എന്ന് അത് പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും, നിയമാവലിയുമെല്ലാം ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തുറന്നു വെച്ചുകൊണ്ട് അത് ഇങ്ങിനെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു: وَقُلِ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ فَمَن شَآءَ فَلْيُؤْمِن وَمَن شَآءَ فَلْيَكْفُرْ - الكهف٢٩ (പറയുക: യഥാർത്ഥം നിന്റെ റബ്ബിങ്കൽ നിന്നുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് വേണ്ടുന്നവർ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, വേണ്ടുന്നവർ അവിശ്വസിച്ചു കൊള്ളട്ടെ!). വിശ്വസിക്കുവാനും അവിശ്വസിക്കുവാനും തല്ക്കാലം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവിശ്വസിച്ചവരുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് അത് കടുകടുത്ത താക്കീതുകൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്വുർആന്റെ അവതരണകാലത്ത് അതിന് ഏതെല്ലാം തരത്തിലുള്ള എതിർ കക്ഷികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ അവ മിക്കവാറും കാലദേശങ്ങളുടെ പരിതഃസ്ഥിതി ക്കനുസരിച്ച വേഷം സ്വീകരിച്ച് ഇന്നും നിലവിലുണ്ട്. അന്ന് അവരോടും, അവരെ ക്കുറിച്ചും ക്വുർആൻ എന്തെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചുവോ, അതെല്ലാം ഇന്ന് ഇവരോടും, ഇവരെക്കുറിച്ചും അതിന് പറയുവാനുള്ളത് തന്നെയാകുന്നു. ലോകാവസാനം വരെ അത് നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യും.

അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങൾ, ഗുണങ്ങൾ, അനുഗ്രഹങ്ങൾ, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ മുതലായവ
(اسماء الله وصفاته وآلاوه وايا ته)

അറബി, അറബിയല്ലാത്തവൻ, പണ്ഡിതൻ, പാമരൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും മാർഗദർശനം നൽകുന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് ക്വുർആൻ. ആകയാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണങ്ങളെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകളിലും സാധാരണ എല്ലാവർക്കും ഗ്രഹിക്കാവുന്ന വാക്കുകളും, പ്രയോഗങ്ങളുമാണ് ക്വുർആൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. വാസ്തവത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുനാമങ്ങളെയും, മഹൽഗുണങ്ങളെയും പൂർണമായി ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന പദങ്ങൾ മനുഷ്യഭാഷയിലില്ല. മനുഷ്യബുദ്ധി എത്ര പുരോഗമിച്ചതായാലും അവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ മനുഷ്യന് സാധ്യവുമല്ല. അതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യർക്ക് സുപരിചിതവും, സുഗ്രാഹ്യവുമായ വാക്കുകളിൽ, അവ വർണിച്ചിരിക്കുകയാണ് ക്വുർആൻ.

അങ്ങിനെയുള്ള വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നതിനെ ആസ്പദമാക്കി അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെയോ പരിശുദ്ധ സത്തയെയോ മറ്റൊന്നിനോട് വല്ല വിധേനയും സാമ്യപ്പെടുത്തുവാനും, താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാനും പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. ഈ അപകടം പിണയാതിരിക്കുന്നതിനായി വ്യക്തമായ ഒരു അടിസ്ഥാനം വിശുദ്ധ ക്വുർആനിലൂടെ അല്ലാഹു നമുക്ക് വെച്ച് തന്നിട്ടുമുണ്ട്. 'അവനെപ്പോലെ ഒരു വസ്തുവും ഇല്ല തന്നെ. അവൻ സർവ്വവും കേൾക്കുന്നവനും കാണുന്നവനുമത്രെ' (42:11) എന്നും, 'ദൃഷ്ടികൾ അവനെ കണ്ടുപിടിക്കുകയില്ല, അവൻ ദൃഷ്ടികളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു' (6:103) എന്നും ഉള്ളതാകുന്നു അത്. ഈ അടിസ്ഥാനപരിധിവിട്ടുകൊണ്ട് ഈ തുറകളിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അനിസ്ലാമികവും അബദ്ധവുമാകുന്നു.

അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിനെ കുറിച്ച്, 'ഉന്നതൻ, വലിയവൻ, കേൾക്കുന്നവൻ, കാണു

ന്നവൻ, അറിയുന്നവൻ' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു കാണുമ്പോൾ, ആ ഗുണങ്ങൾ അവയുടെ ഏറ്റവും പരിപൂർണവും പരിശുദ്ധവുമായ അർത്ഥത്തിൽ അവനിൽ ഉണ്ട് എന്നല്ലാതെ, സൃഷ്ടികളുടെ ഗുണങ്ങളുമായി അവയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാനോ, അവയെപ്പറ്റി വല്ല പ്രത്യേക അനുമാനവും നടത്തി രൂപപ്പെടുത്തുവാനോ നിവൃത്തിയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങളായോ ഗുണവിശേഷണങ്ങളായോ അവനും അവന്റെ റസൂലും എന്തെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതിനപ്പുറം കടന്നു പറയുവാനും, അതിൽ ഏറ്റക്കുറവ് വരുത്തുമാറുള്ള വാക്കുകൾ പ്രയോഗിക്കുവാനും നമുക്ക് പാടുള്ളതല്ല. കൂടുതൽ വിശകലനം നടത്തുന്നത് മിക്കപ്പോഴും അബദ്ധത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതായിരിക്കും. ഇസ്‌ലാമിന്റെ ഋജുവായ പാതയിൽ നിന്ന് പിഴച്ചുപോകുവാൻ ഇടവന്ന മിക്ക കക്ഷികളും, അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങളുടെയും, ഗുണങ്ങളുടെയും വ്യാഖ്യാനത്തിൽ നിന്നാണ് പിഴച്ചുപോയിട്ടുള്ളതെന്നും, പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നുമുള്ള വസ്തുത ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു.

അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വിവരിക്കുമ്പോൾ സാധാരണക്കാർക്കുപോലും പരിചിതങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെയാണ് ക്വുർആൻ എടുത്തു പറയുക പതിവ്. വലിയ ബുദ്ധിമാന്മാർക്കുമാത്രം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതോ, വളരെ ചിന്തിച്ചാൽ മാത്രം മനസ്സിലാകുന്നതോ ആയ ഉദാഹരണങ്ങൾ ക്വുർആനിൽ ഉണ്ടാകാറില്ല. അതേസമയത്ത് ബുദ്ധിയും, ചിന്തയും ഉള്ളവർക്ക് -മറ്റുള്ളവരാൽ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയാത്ത- പല യുക്തി രഹസ്യങ്ങളും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതുമായിരിക്കും. ആകാശഭൂമികളെയും, മനുഷ്യൻ തുടങ്ങിയ വസ്തുക്കളെയും സൃഷ്ടിച്ചത്, മഴ വർഷിപ്പിക്കുന്നത്, ഉറവുപൊട്ടുന്നത്, സസ്യലതാദികൾ മുളച്ചുവരുന്നത്, ഭൂമിയിൽ ഉപജീവന മാർഗങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയത്. ഗതാഗത സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയത്, രാവും പകലും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയത്, സൂര്യചന്ദ്ര നക്ഷത്രാദികളെ മനുഷ്യന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയത്, വെള്ളം, ഭക്ഷണം, കാറ്റ് മുതലായവയെ സൗകര്യപ്പെടുത്തിയത്. കേൾവിയും കാഴ്ചയും നൽകിയത്, ഉറക്കവും ഉണർച്ചയും ഏർപ്പെടുത്തിയത്. കന്നുകാലികളെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയത് ഇങ്ങിനെ പലതുമാണ് ഈ ഇനത്തിൽ ക്വുർആൻ സാധാരണ എടുത്തുദ്ധരിക്കാറുള്ളത്.

വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ഉപയോഗം, പരമാണുവിന്റെ രഹസ്യം, ചന്ദ്രഗോളത്തിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ, ശൂന്യാകാശത്തിലെ പ്രകൃതി വിശേഷങ്ങൾ ആദിയായി ഗഹനങ്ങളായ കാര്യങ്ങളാണ് അത് ദൃഷ്ടാന്തമായി ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, ക്വുർആൻ സകല ജനങ്ങൾക്കും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതിനു പകരം, ഏതോ ചില വ്യക്തികൾക്ക് മാത്രം ഉപകാരപ്പെടുന്ന കടങ്കഥയായി അവശേഷിക്കുമായിരുന്നു. ഓരോ ഉദാഹരണവും എടുത്തു പറയുമ്പോൾ, അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ചിന്താപാഠങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാട്ടലും ക്വുർആന്റെ പതിവാണ്. സാധാരണക്കാർക്ക് മനസ്സിലാകാത്തതും, മുൻകാലത്തുള്ളവരുടെ അറിവ് എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ലാത്തതുമായ എത്രയോ വസ്തുക്കളും, വസ്തുതകളും നിലവിലുണ്ടെന്ന്- അല്ല, മനുഷ്യന്റെ ഊഹത്തിനും കഴിവിനും അപ്പുറത്തുള്ള എണ്ണമറ്റ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഇരിപ്പുണ്ടെന്ന്-ഇടക്കിടെ അത് ഉണർത്തുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. 'നിങ്ങൾക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാത്തത് അവൻ സൃഷ്ടിക്കും'(16:8). 'അല്ലാഹുവിന് അറിയാം, നിങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ' (2: 216,232). 'നിശ്ചയമായും അതൊക്കെ അല്ലാഹുവിന് നിസ്സാരമാണ്' എന്നിങ്ങനെ 'എട്ടും പൊട്ടും തിരിയാത്ത' പാമരനോടും, ഉപരിഗോളങ്ങളെക്കൂടി കീഴടക്കി ഭരിക്കുവാൻ വെമ്പൽ

കൊള്ളുന്ന ശാസ്ത്ര നിപുണന്മാരോടും അത് താക്കീതു ചെയ്തു: 'നിങ്ങൾക്ക് അറിവിൽ നിന്നും അൽപമല്ലാതെ നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല' (17:85) എന്ന്. വാസ്തവത്തിൽ പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്തോറും മനുഷ്യന്റെ അജ്ഞതയുടെ വൃത്തം വിസ്തൃതമാകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ

ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ ആദ്യംതൊട്ട് അവസാനംവരെ എല്ലാവശങ്ങളും നിരത്തിക്കാട്ടുന്ന സമ്പ്രദായമല്ല ക്വുർആൻ പൊതുവെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഓരോ സംഭവത്തിലും പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തേണ്ട പാഠങ്ങൾക്ക് പ്രാമുഖ്യം നൽകുകയാണ് പതിവ്. സത്യവിശ്വാസികളും സജ്ജനങ്ങളുമായുള്ളവർക്ക് ലഭിച്ച നേട്ടങ്ങൾ, സത്യമാർഗത്തിൽ അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ത്യാഗങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും, അല്ലാഹു അവർക്ക് നൽകിയ സഹായം മുതലായവയും, ദുർമാർഗികൾ കൈക്കൊണ്ട അക്രമങ്ങളും താൽക്കാലികമായി അവർക്ക് ലഭിച്ച സുഖസൗകര്യങ്ങളും ഒടുക്കം അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും അവരുടെ പര്യവസാനവും -ഇങ്ങിനെ പലതും- മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ഉദാഹരണ സംഭവങ്ങളായിരിക്കും അത് ഉദ്ധരിക്കുക. അഥവാ ധാർമിക ബോധവും മനഃസംസ്കാരവും ഉളവാക്കുന്ന കഥാപാഠങ്ങളായിരിക്കും. അല്ലാതെ, നേരംപോക്കിനോ, കലാപ്രദർശനത്തിനോ വേണ്ടിയുള്ള ഒരൊറ്റ ഉദാഹരണവും അതിൽ കാണുകയില്ല.

പല ചരിത്ര കഥകളും വേദക്കാർ വഴിയോ, മറ്റൊ അറബികൾക്ക് കുറെയൊക്കെ കേട്ടുപരിചയമുള്ളവയായിരിക്കും. അങ്ങിനെയുള്ള കഥകളിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള അബദ്ധങ്ങളിൽ നിന്നും, അനാവശ്യഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും സംശുദ്ധമായിരിക്കും ക്വുർആന്റെ വിവരണം. ഓരോ കഥയും, ഓരോ സംഭവവും, അവസരോചിതം -ചുരുക്കിയും വിസ്തരിച്ചും, വ്യക്തമായും, സൂചനയായും- ആവർത്തിച്ചു പറയുവാൻ അത് മടിക്കാറില്ല. പക്ഷേ, ഓരോ ആവർത്തനത്തിലും പുതിയപുതിയ തത്വങ്ങളും, സാരങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യം മാത്രം പറഞ്ഞു മതിയാക്കിയ കഥകളും ഇല്ലാതില്ല. ചിലപ്പോൾ, കഥയുടെ നടുവിൽ നിന്നോ, ഇടയിൽ നിന്നോ ആരംഭിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങുക. ചിലപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു വക്താവിന്റെ വാചകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലായിരിക്കും കഥയുടെ കുറേ ഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുക. സാധാരണ ചരിത്രകഥാവിവരണം പോലെ, ആദ്യാവസാനം വിസ്തരിച്ച ഒരു കഥയാണ് യൂസുഫ് നബി (അ)യുടെ കഥ. അതിലും വായനക്കാർക്ക് പാഠം നൽകുന്ന ഓരോ വശത്തിലേക്കും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആദം നബി (അ)യെ സൃഷ്ടിച്ചത്, മലക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിനു സുജൂദ് ചെയ്തത്, ഇബ്‌ലീസ് അതിന് വിസമ്മതിച്ചത്, അവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപകോപങ്ങൾക്ക് പാത്രമായത്, അവൻ മനുഷ്യന്റെ ഒരു ശത്രുവായിത്തീർന്നത്, പ്രവാചകന്മാരായ നൂഹ്, ഹൂദ്, സ്വാലിഹ്, ഇബ്‌റാഹിം, ലൂത്, ശുഐബ് (**عليهم السلام**) എന്നീ നബിമാരുടെയും അവരുടെ ജനതകളുടെയും കഥകൾ; മൂസാ (അ), ഫിർഔൻ, ഇസ്റാഈല്യർ എന്നിവരുടെ കഥകൾ, മൂസാ നബി (അ)യുടെ കൈക്ക് വെളിപ്പെട്ട ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ,

ദാവൂദ് നബി (അ)യുടെയും, സുലൈമാൻ നബി (അ)യുടെയും കഥ, അവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട പ്രത്യേക അനുഗ്രഹങ്ങൾ, അയ്യൂബ് നബി (അ)ക്കും, യൂനുസ് നബി (അ)ക്കും നേരിട്ട പരീക്ഷണങ്ങളും തുടർന്നു ലഭിച്ച ദൈവ കാരുണ്യങ്ങളും, സകരിയ്യാ നബി (അ)യുടെ പ്രാർത്ഥനാ ഫലം, ഈസാ നബി (അ)യുടെ ജനനസംഭവം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈക്കുണ്ടായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം പലവട്ടം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്.

ഇബ്റാഹിം നബി (അ)യും, നംറൂദ് രാജാവും തമ്മിലുണ്ടായ വാദപ്രതിവാദം, ഇബ്റാഹിം നബി (അ)ക്കു പക്ഷികളെ ജീവിപ്പിച്ചുകൊടുത്തത്, ഇസ്മാഈൽ നബി (അ)യുടെ ബലിസംഭവം, യൂസുഫ് നബി (അ)യുടെ കഥ, മൂസാ നബി (അ)യുടെ ജനനകഥ, അദ്ദേഹം ക്വിബ്ത്വിയെ കൊന്നത്, മദ്‌യനിലേക്കു പോയത്, വിവാഹം കഴിച്ചത്, അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം കേട്ടത്, ഇസ്റാഈല്യർ പശുവിനെ അറുത്തത്, മൂസാ നബി (അ)യും ഖിള്റും (അ) ഒരുമിച്ചു കൂടിയത്, ത്വാലൂത്തിന്റെയും ജാലൂത്തിന്റെയും കഥ, സബഇലെ രാജ്ഞിയുടെ (ബിൽക്വീസിന്റെ)യും സുലൈമാൻ നബി (അ)യുടെയും കഥ, ഗുഹാവാസികളുടെ ('അസ്ഹാബുൽ കഹ്ഫി'ന്റെ) കഥ, ദുൽക്വർനൈനിയുടെ കഥ മുതലായ പലതും അധികം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവയാകുന്നു.

തൗഹീദിനെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ, സദാചാരോപദേശങ്ങൾ, ദുരാചാരങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള താക്കീതുകൾ, നബിമാരോട് സമുദായങ്ങൾ നടത്തിയ വാഗ്വാദങ്ങൾ, അതിന്റെ മറുപടികൾ, നബിമാർക്കും, സത്യവിശ്വാസികൾക്കും രക്ഷയും സഹായവും ലഭിച്ചത്, അവർ നന്ദികാണിച്ചത്, എതിരാളികൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന യാതനകൾ എന്നിത്യാദി വശങ്ങൾ അവയിലെല്ലാം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയപ്പെട്ടിരിക്കും.

വർത്തമാനകാല സംഭവങ്ങൾ

മേൽപറഞ്ഞ കഥകളെല്ലാം, നബി ﷺക്ക് മുമ്പ് കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങളാണല്ലോ. നബി ﷺയുടെ കാലത്ത് നടന്ന പല സംഭവങ്ങളും ക്വുർആനിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ടു തരത്തിലുള്ള സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതിൽ, ക്വുർആൻ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു കാണാം. അത് മനസ്സിരുത്തേണ്ടതാകുന്നു. വർത്തമാന കാല സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ, അവ സൂചനാ രൂപത്തിലായിരിക്കും മിക്കവാറും പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുക. മാത്രമല്ല, ചുരുക്കം ചില സംഭവങ്ങൾ ഒഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ളതിലെല്ലാം, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേർ പ്രസ്താവിക്കപ്പെടാറുമില്ല. ശ്രോതാക്കളുടെ ഇടയിൽവെച്ചു നടന്ന സംഭവങ്ങളായതുകൊണ്ട് പേര് പറയാതെത്തന്നെ കാര്യം മനസ്സിലാക്കാമെന്നത് മാത്രമല്ല അതിനു കാരണം. സമുദായത്തിലെ ഭാവിതലമുറകളിൽ, അവ ഉദ്ധരിച്ചതിന്റെ താൽപര്യം കഥാ പാത്രങ്ങളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നതാണെന്ന് കരുതപ്പെടാതിരിക്കുവാനും കൂടിയാകുന്നു അത്. അതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരം താഴെ വരുന്നതാണ്. ان شاء الله

സൂറ: അൻഫാലിൽ ബദ്ർ യുദ്ധവും, ആലുഇംറാനിൽ ഉഹ്ദും, അഹ്സാബിൽ ഖൻദക്വും, ഫത്ഹിൽ ഹുദൈബിയാ സംഭവവും, ഹശ്റിൽ ബനൂനദ്വീറും, ബറാഅത്തിൽ തബൂക്കും, അഹ്സാബിൽ സൈനബ് (റ)യുടെ വിവാഹവും, നൂറിൽ ആഇശാഃ (റ)യുടെ പേരിലുണ്ടായിരുന്ന ആരോപണ സംഭവവും, അഹ്ക്വാഫിലും ജിന്നിലും ജിന്നുകൾ ക്വുർആൻ കേട്ടതും, ബനൂ ഇസ്റാഈലിൽ നബി ﷺ

ബൈത്തുൽമുക്വദ്ദസിലേക്ക് രാവുയാത്ര (الإسراء) ചെയ്തതും സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, സത്യവിശ്വാസികളിൽ ചിലരുടെ മാതൃകാ സേവനങ്ങളും, ത്യാഗങ്ങളും, അവിശ്വാസികളിൽ ചിലരുടെ കടുത്ത പ്രവർത്തനങ്ങളും, കപടവിശ്വാസികളുടെ ചില ഗൂഢപ്രവർത്തനങ്ങളും അവിടവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മതനിയമങ്ങളും, അനുഷ്ഠാനമുറകളും

കാലദേശ വ്യത്യാസമില്ലാതെ, സകല ജനങ്ങൾക്കും റസൂലായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് മുസ്ത്വഫാ ﷺ മുഖേന ലോകരക്ഷിതാവ് നൽകിയ നിയമസംഹിതയാണ് ഇസ്‌ലാം ശരീഅത്ത്. അതിന്റെ മൂലപ്രമാണമാണ് ക്വുർആൻ. ആ നിയമ സംഹിത മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെ ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണുന്നതും, ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളെയും സ്പർശിക്കുന്നതുമായിരിക്കണം. അതിന്റെ മൂലപ്രമാണം അതിനു തക്കവണ്ണം സാർവ്വജനീനവും, സാർവ്വത്രികവുമായിരിക്കുകയും വേണം. അങ്ങിനെത്തന്നെയാണുള്ളതും (الحمد لله). അല്ലാഹു പറയുന്നത് നോക്കുക: 'എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും വിവരണമായിക്കൊണ്ടും, മുസ്‌ലിംകൾക്ക് മാർഗദർശനവും, കാരുണ്യവും, സന്തോഷവാർത്തയുമായിക്കൊണ്ടും നാം നിനക്ക് വേദഗ്രന്ഥം ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു' (സൂ: നഹ്ൽ 89). എന്നാൽ, ലോകാവസാനം വരെയുള്ള മനുഷ്യരിൽ നവംനവങ്ങളായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഓരോ കാര്യവും തൊട്ടെണ്ണി അവക്ക് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വിധി നിർണയിക്കുക എന്നുള്ളത് -അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രയാസകരമല്ലെങ്കിലും- മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റുവാങ്ങുക അസാധ്യമായിരിക്കുന്നതാണ്. അത് യുക്തിക്കും, മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കും അനുയോജ്യമായിരിക്കയുമില്ല. ആകയാൽ, ഒരു സാർവ്വലൗകിക മതഗ്രന്ഥവും, സാർവ്വജനീനമായ നിയമസംഹിതയും -അഥവാ ഒരു ലോകഭരണഘടന- എന്ന നിലക്ക് ക്വുർആൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നയം സാമാന്യമായി ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്:-

(1) വിവിധ തുറകളിലുള്ള പലകാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചും അവയുടെ മതവിധി ഇന്നതാണെന്ന് അത് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചു. പലതിന്റെയും അനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങൾ പ്രത്യേകം വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു.

(2) വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും- വചനം മൂലവും പ്രവൃത്തി മൂലവും- വിവരിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ അത് നബി ﷺയെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. നബി ﷺയോട് അല്ലാഹു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'ജനങ്ങൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെ നീ അവർക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി നാം നിനക്ക് ഉൽബോധനം -ക്വുർആൻ- ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. അവർ ചിന്തിക്കുവാൻ വേണ്ടിയും' (നഹ്ൽ:44). നബി ﷺ തിരുമേനി എന്ത് കാണിച്ചു തന്നുവോ, അതെല്ലാം സ്വീകരിക്കണമെന്നും, അവിടുന്നു എന്ത് നിരോധിച്ചുവോ അതെല്ലാം വർജ്ജിക്കണമെന്നും അവൻ നമ്മോടും കല്പിച്ചു. 'റസൂൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്ത് കൊണ്ടുതന്നുവോ അത് നിങ്ങൾ എടുത്തുകൊള്ളുവിൻ, അദ്ദേഹം നിങ്ങളോട് ഏതൊന്നിനെക്കുറിച്ച് വിരോധിച്ചുവോ അതിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ വിരമിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ' (അൽഹശ്ർ:7). അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുതരുന്നതെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശങ്ങളായിരിക്കുമെന്നും അവൻ നമ്മെ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. 'അദ്ദേഹം

ഇച്ഛയനുസരിച്ചു സംസാരിക്കുകയില്ല; അത് അദ്ദേഹത്തിന് നൽകപ്പെടുന്ന വഹ്‌യല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല' (നജ്മ്: 3,4) ചുമതലപ്പെടുത്തപ്പെട്ട കൃത്യം അവിടുന്ന് ശരിക്കും നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവിടുന്ന് ഇങ്ങിനെ പ്രഖ്യാപനവും ചെയ്തു:

فَإِنَّ خَيْرَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَخَيْرُ الْهُدَى هُدَى مُحَمَّدٍ وَشَرُّ الأُمُورِ مُحْدَثَاتُهَا وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلاَلَةٌ - المسلم

(വർത്തമാനത്തിൽ ഏറ്റവും ഗുണകരമായത് അല്ലാഹുവിന്റെ കിതാബും, ചര്യയിൽ ഏറ്റവും ഗുണകരമായത് മുഹമ്മദിന്റെ ചര്യയുമാകുന്നു. കാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ദോഷകരമായത് പുതുതായി നിർമിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു. എല്ലാ നവീന നിർമിതവും ദുർമാർഗമാകുന്നു - മുസ്‌ലിം).

(3) ഖുർആനിൽ നിന്നോ, നബിചര്യയിൽ നിന്നോ വ്യക്തമായി വിധി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാതെ വരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, അവ രണ്ടിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അംഗീകൃത തത്വങ്ങളുടെയും, സദൃശ വിധികളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ ഏതു പ്രശ്നത്തിനും പരിഹാരം കാണുവാനും, മതവിധി മനസ്സിലാക്കുവാനും മുസ്‌ലിം സമുദായത്തിലെ ഉത്തരവാദപ്പെട്ട- കഴിവുറ്റ- ആളുകൾക്ക് അത് അനുമതിയും, പ്രോത്സാഹനവും നൽകിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'നിനക്ക് നാം അവതരിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുള്ള അനുഗൃഹീതമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിത്. അവർ -ജനങ്ങൾ- അതിന്റെ ആയത്തുകൾ ഉറ്റാലോചിക്കുവാനും, ബുദ്ധിമാന്മാർ ചിന്തിക്കുവാനും വേണ്ടിയാണിത്' (സ്വാദ് 29). നബി ﷺ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: إذا حكم الحاكم فاجتهد واصاب فله اجران وإذا حكم فاجتهد واخطأ فله اجر واحد – رواه الجماعة സാരം: 'ഒരുവിധികർത്താവ് വിധി പറയുമ്പോൾ അയാൾ (സത്യം കണ്ടുപിടിക്കാനായി) പരിശ്രമം നടത്തുകയും, അങ്ങിനെ വാസ്തവം കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്താൽ അയാൾക്ക് രണ്ട് പ്രതിഫലമുണ്ട്. വിധി പറയുമ്പോൾ പരിശ്രമം നടത്തുകയും, അബദ്ധം പിണയുകയും ചെയ്താൽ ഒരു പ്രതിഫലവുമുണ്ട്'.

മുആദ് (റ) നെ യമനിലേക്ക് വിധികർത്താവായി അയച്ചപ്പോൾ നബി ﷺ തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു: 'തീരുമാനം എടുക്കേണ്ടിവരുന്ന വല്ല പ്രശ്നവും തനിക്ക് നേരിട്ടാൽ താൻ എങ്ങിനെ തീരുമാനം കല്പിക്കും? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ഞാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ കിതാബനുസരിച്ച് തീരുമാനിക്കും. തിരുമേനി ചോദിച്ചു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ കിതാബിൽ തീരുമാനം കണ്ടെത്തിയില്ലെങ്കിലോ?'. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലിന്റെ സുന്നത്തനുസരിച്ച്'. തിരുമേനി: 'റസൂലിന്റെ സുന്നത്തിലും കണ്ടെത്തിയില്ലെങ്കിലോ?' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഒട്ടും വീഴ്ചവരുത്താതെ, എന്റെ അഭിപ്രായത്തിലൂടെ തീരുമാനിക്കാൻ ഞാൻ പരിശ്രമിക്കും'. അപ്പോൾ (സന്തോഷപൂർവ്വം) തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെഞ്ചിൽ തട്ടികൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَفَّقَ رَسُولَ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم ، لِمَا يُرْضِي رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم – ابوداود والترمذى و الدارمى

(അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലിന്റെ ദൂതന് അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന കാര്യത്തിൽ ഉതവി നൽകിയവനായ അല്ലാഹുവിന് സർവ്വ സ്തുതിയും) ഈ വിഷയത്തിൽ -ഖുർആനിലും, ഹദീഥിലും വ്യക്തമായി കാണാത്ത മതവിധികളെ

അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെ- പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ശാസ്ത്രം തന്നെ ഇസ്‌ലാമിലുണ്ട്. **أصول الفقه** (കർമ്മ ശാസ്ത്ര നിദാനം) എന്ന പേരിൽ അത് പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇങ്ങിനെ, ലോകാവസാനംവരെ മനുഷ്യരിൽ നേരിടുന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരമാർഗം നൽകുന്ന സാർവ്വജനീനമായ ഒരു മഹൽ ഗ്രന്ഥമത്രെ വിശുദ്ധ ക്വുർആൻ. مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ (വേദ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നാം ഒന്നും വീഴ്ചവരുത്തിയിട്ടില്ല).

മേൽപറഞ്ഞ മൂന്ന് മാർഗങ്ങളിൽ അവസാനത്തെ രണ്ട് മാർഗങ്ങളെകുറിച്ചും ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതില്ല. അതിന്റെ സ്ഥാനം ഇതല്ല താനും. ഒന്നാമത്തേതിനെ കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ അല്പം സ്പർശിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. വിവിധതുറകളിലുള്ള പല മതവിധികളും ക്വുർആൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ മുൻനിറുത്തിയായിരിക്കും ചില വിഷയങ്ങളെ അത് പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുക. ക്വുർആൻ ഒന്നാമതായി അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത് അന്നത്തെ അറബികളെയാണല്ലോ. അവർ മുഖാന്തിരമാണ് മറ്റുള്ളവർക്കും, ഭാവിതലമുറകൾക്കും അത് എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. ആ സ്ഥിതിക്ക് അന്ന് അവരുടെ ചുറ്റുപാടുകളും, പരിതഃസ്ഥിതികളും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടായിരിക്കണം വിഷയങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. മുമ്പ് ആർക്കും തീരെ പരിചയമില്ലാത്ത കുറെ പുതിയ നിയമങ്ങളും, പദ്ധതികളും ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഇതങ്ങ് നടപ്പിലാക്കിക്കൊള്ളുക, ഇതഃപര്യന്തമുള്ള എല്ലാ നടപടിക്രമങ്ങളും വിട്ടേച്ചു കളയുക എന്നല്ല ക്വുർആൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. വേദക്കാരടക്കമുള്ള അന്നത്തെ ജനതാമദ്ധ്യെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന നടപടിക്രമങ്ങളിലും മതപരമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും നല്ലത് നിലനിർത്തുക, പരിഷ്കരിക്കേണ്ടത് പരിഷ്കരിക്കുക, നീക്കം ചെയ്യേണ്ടത് നീക്കം ചെയ്യുക, അലങ്കോലപ്പെട്ടത് നന്നാക്കിത്തീർക്കുക ഇതാണ് ക്വുർആൻ ചെയ്തത്.

ആരാധനകൾ, ഇടപാടുകൾ, വൈവാഹിക കാര്യങ്ങൾ, കുടുംബപരവും സാമൂഹികവുമായ കാര്യങ്ങൾ, ബലികർമങ്ങൾ, ദാനധർമങ്ങൾ എന്നിവയിലെല്ലാം തന്നെ- പല പോരായ്മയും, കൊള്ളരുതായ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നാലും ശരി- ചില പ്രത്യേക സമ്പ്രദായങ്ങളും, രീതികളും അവർക്കിടയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി, ഹജ്ജ് കർമത്തിലും, ഉംറാകർമത്തിലും ആചരിക്കേണ്ടുന്ന പ്രധാന ചടങ്ങുകളിൽ പെട്ടതാണ് 'സ്വഫാ-മർവഃ'യുടെ ഇടയിലുള്ള നടത്തം. ഇതിനെകുറിച്ച് ക്വുർആനിൽ 'അതിന് തെറ്റില്ല' (2:158) എന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അത് നിർബ്ബന്ധമുണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ടപ്പെട്ടതാണോ എന്നൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ജാഹിലിയ്യാകാലത്ത് സ്വഫായിലും, മർവാഃയിലും ചില വിഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് കാരണമായി ഈ നടത്തം തെറ്റായ ഒന്നാണെന്ന ധാരണ മുസ്‌ലിംകൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിത്തീർന്നതായിരുന്നു അങ്ങിനെ പറയുവാൻ കാരണം. ഈ വസ്തുത ആഇശഃ (റ) വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചു പറയുവാൻ സൗകര്യമില്ല. ചില സൂചനകൾ നൽകുകമാത്രമാണ് ഉദ്ദേശ്യം. ഇങ്ങിനെയുള്ള വസ്തുതകൾ ഗൗനിക്കാതെ, ക്വുർആന്റെ വാക്കുകളും, വാച്യാർത്ഥങ്ങളും മാത്രം നോക്കി എല്ലാ മതവിധികളും കണക്കാക്കുവാൻ മുതിരുന്നപക്ഷം പലപ്പോഴും സത്യത്തിൽ നിന്ന് പിഴച്ചുപോയേക്കും. ഉമർ (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി നിവേദനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു വാക്യം ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു:

من لم يعرف الجاهلية لم يعرف الا سلام(ജാഹിലിയ്യത്തിനെ - അജ്ഞാനകാലത്തെ - ക്കുറിച്ച് അറിയാത്തവന് ഇസ്‌ലാം അറിയുകയില്ല). വളരെ അർത്ഥഗർഭമായ ഒരു വാക്യമാണിത്.

നമസ്കാരത്തിന്റെയും, സകാത്തിന്റെയും അനുഷ്ഠാനരൂപത്തെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഇസ്‌ലാമിൽ അവയ്ക്കുള്ള പ്രധാന്യത്തെയും. അവയുടെ ഗുണഗണങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചും, അവ ഉപേക്ഷിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെ സംബന്ധിച്ചും ക്വുർആൻ ധാരാളം പ്രസ്താവിച്ചുകാണാം. നമസ്കാരം ഭയഭക്തിയോടും, ഹൃദയസാന്നിദ്ധ്യത്തോടും കൂടിയായിരിക്കണമെന്ന് പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നമസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ ഇക്വാമത്ത് (നിലനിറുത്തുക) എന്ന വാക്കാണ് അത് ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. പള്ളിയിൽ വെച്ച് ബാങ്കുവിളിയോടുകൂടി 'ജമാഅത്തായി' (സംഘമായി) ശരിയായ രൂപത്തിൽ നടത്തപ്പെടുക എന്നാണ് ആ വാക്കിന്റെ പൂർണമായ താൽപര്യം എന്നത്രെ നബിചര്യയിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാകുന്നത്. അതുപോലെത്തന്നെ, സമുദായത്തിന്റെ പൊതുനന്മക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുമാറ് വ്യവസ്ഥാപിതമായ രീതിയിൽ ശേഖരിച്ച് വിതരണം ചെയ്യേണ്ടുന്ന നിർബന്ധ ധർമമാണ് സകാത്ത് എന്നും നബിചര്യയിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

നമസ്കാരത്തെയും, സകാത്തിനെയും കുറിച്ച് ക്വുർആൻ ഇടക്കിടെ ഉണർത്തിക്കാണാറുള്ളതാകുന്നു. നോമ്പിനെപ്പറ്റി അൽബക്വറഃയിലും, ഹജ്ജിനെപ്പറ്റി അൽബക്വറഃയിലും ഹജ്ജിലും, യുദ്ധകാര്യങ്ങളെകുറിച്ച് അൽബക്വറഃയിലും അൻഫാലിലും മറ്റുപലേടത്തും, ശിക്ഷാനിയമങ്ങളെക്കുറിച്ച് മാഇദഃയിലും, അന്നൂറിലും, അനന്തരാവകാശത്തെക്കുറിച്ച് നിസാഇലും, വൈവാഹിക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അൽബക്വറഃ, നിസാഉ്, ത്വലാക്വ് മുതലായവയിലും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. വുദ്വൂ, കുളി, തയമ്മും (വുദ്വൂഇനു പകരം മണ്ണുതടവൽ) മുതലായ ശുദ്ധികർമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു നിസാഇലും, മാഇദഃയിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുതലിടപാടുകളെപ്പറ്റി അൽബക്വറഃയിൽ പലതും കാണാം. കൂടാതെ, അയൽപക്കക്കാർ, മാതാപിതാക്കൾ, കുടുംബങ്ങൾ, അനാഥകൾ, സ്വസമുദായം, ശത്രുപക്ഷക്കാർ, ഇതര സമുദായങ്ങൾ, നേതാക്കൾ, അബലന്മാർ, സ്ത്രീകൾ ആദിയായവരോട് പെരുമാറേണ്ടുന്ന മര്യാദകളും, നീതി, സത്യം, സമത്വം, വിട്ടുവീഴ്ച തുടങ്ങിയ ഉൽകൃഷ്ട ഗുണങ്ങളുമെല്ലാം ഇടക്കിടെ വിവരിച്ചുകാണാം. സജ്ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും, ദുർജ്ജനങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളും അടിക്കടി ഉണർത്താറുള്ള വിഷയങ്ങളാകുന്നു.

മരണാനന്തര കാര്യങ്ങൾ

മരണം, മരണവേളയിൽ മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതിഗതികളിലുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്ത നങ്ങൾ, മലക്കുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്, അനന്തരം അനുഭവപ്പെടുന്ന സുഖദുഃഖവാർ ത്തകൾ, ലോകാവസാന സമയം, അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ, സംഭവവികാസങ്ങൾ മുതലായവ പലപ്പോഴും ക്വുർആനിന്റെ പ്രതിപാദന വിഷയങ്ങളാകുന്നു. ലോകാവസാനസമയത്തെപ്പറ്റി ആർക്കും അറിയാത്തവണ്ണം വളരെ പെട്ടെന്നൊരി ക്കലാണ് അത് സംഭവിക്കുകയെന്ന് ക്വുർആൻ ഖണ്ഡിതമായി ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നു. എന്നാൽ, അതിന്റെ മുന്നോടിയായി ഉണ്ടാവുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെയും അത്

ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. ഈസാ നബി (അ)യുടെ വരവിനെ പറ്റി നിസാഇലും, 'യഅ്ജൂജ്-മഅ്ജൂജി'നെപ്പറ്റി അൽകഹ്ഫിലും, അൻബിയാഇലും, ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ഒരു മൃഗം -അല്ലെങ്കിൽ ജന്തു (**دابة من الارض**)- പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനെ കുറിച്ച് നംലിലും കാണാം. (ചില തൽപരകക്ഷികൾ ഇതൊക്കെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാറുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി അതാതു സ്ഥാനങ്ങളിൽ നാം സംസാരിക്കുന്നതാണ്. **ان شاء الله**) എല്ലാവരും നശിച്ചുപോകുവാൻ വേണ്ടിയും, പിന്നീട് പുനർജ്ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി യുമുള്ള രണ്ടു കാഹളം ഊത്തിനെയും, അന്ന് ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വമ്പിച്ച മാറ്റങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിചാരണക്കായി എല്ലാവരെയും ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുന്നത്, ഓരോരുത്തരുടെയും നന്മതിന്മകൾ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവരവർക്ക് നൽകുന്നത്, അല്ലാഹു എല്ലാവരെയും വിചാരണ നടത്തുന്നത്, പലത രത്തിലുള്ള സാക്ഷികൾ തെളിവിന്നു കൊണ്ടുവരപ്പെടുന്നത്, തന്മതിന്മകൾ തൂക്കി ക്കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്, സത്യവിശ്വാസികളെ സ്വർഗത്തിലേക്ക് സാദരം കൊണ്ടു പോകുന്നത്, അവർക്ക് അവിടെ ലഭിക്കുന്ന അവർണനീയമായ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ, അവിശ്വാസികളെയും പാപികളെയും നരകത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നത്, അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന കഠിനകഠോരമായ ശിക്ഷകൾ, സ്വർഗക്കാരും, നരകക്കാരും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ചില സംഭാഷണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പലതും- ചിലേടത്ത് സംക്ഷിപ്തമായും, മറ്റു ചില സ്ഥലത്ത് സവിസ്തരമായും- ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

3

ക്വുർആന്റെ അമാനുഷികത

അല്ലാഹു അവന്റെ പ്രവാചകന് അവതരിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത വേദഗ്രന്ഥമാണ് വിശുദ്ധ ക്വുർആൻ. ജിബ്‌രീൽ (അ) എന്ന മലക്ക് മുഖേന അവൻ അത് അവതരിപ്പിച്ചു. ദൗത്യം എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക എന്നല്ലാതെ ജിബ്‌രീലിന് -മറ്റാർക്കും തന്നെ- അതിൽ യാതൊരു പങ്കുമില്ല. ക്വുർആൻ ദൈവിക ഗ്രന്ഥമാണെന്നുള്ളതിന് അധികതെളിവുകളൊന്നും ആരായേണ്ടതില്ല. അതിൽ തന്നെ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള രണ്ടുമൂന്നു സൂക്തങ്ങൾ -ആയത്തുകൾ- മതിയാകും. മനുഷ്യരും ജിന്നുകളും എല്ലാം കൂടിച്ചേർന്നാലും-അവർ പരസ്പര സഹായ സഹകരണങ്ങൾ ചെയ്താലും-അതുപോലെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം കൊണ്ടുവരാൻ സാധ്യമല്ല എന്ന് (ബനൂഇസ്‌റാഈൽ:88 ൽ) ക്വുർആൻ ഖണ്ഡിതമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അറബി സാഹിത്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠ പ്രാപിച്ചിരുന്ന -സാഹിത്യ കേസരികളാൽ നിബിഡമായിരുന്ന-ക്വുറൈശികൾക്കാകട്ടെ, മറ്റേതെങ്കിലും വിദഗ്ധന്മാർക്കാകട്ടെ -ഒറ്റയായോ കൂട്ടായോ- ഈ പ്രഖ്യാപനത്തെ എതിരിടുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മുഴുവനുമില്ലെങ്കിൽ, അതിലെ അധ്യായങ്ങളെ -സൂറത്തുകളെ- പ്പോലെ ഒരു പത്ത് അധ്യായമെങ്കിലും കൊണ്ടുവരട്ടെ, ഇല്ലാത്ത പക്ഷം, അത് ദൈവികഗ്രന്ഥമാണെന്നു അവർ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ എന്നും അല്ലാഹു അവർക്ക് ആഹ്വാനം നൽകി (സൂറഃ ഹൂദ് 13). ഈ ആഹ്വാനവും നേരിടുവാൻ ആളുകളുണ്ടായില്ല. ക്വുർആൻ, വീണ്ടും ഒരധ്യായമെങ്കിലും സൃഷ്ടിക്കാൻ അവരെ വെല്ലുവിളിച്ചു: 'നിങ്ങൾക്ക് ഈ ക്വുർആനെപ്പറ്റി വല്ല സംശയവുമുണ്ടെങ്കിൽ, ഇതിലെ അധ്യായം

പോലെ ഒരു അധ്യായമെങ്കിലും നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവീൻ, അല്ലാഹു അല്ലാതെയുള്ള നിങ്ങളുടെ സഹായകന്മാരെ മുഴുവനും അതിനായി ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുവീൻ', ഒരിക്കലും നിങ്ങൾക്കു സാധ്യമല്ലെന്ന് അസന്ദിഗ്ധമായ ഭാഷയിൽ അതോടൊപ്പം തന്നെ അത് ഉറപ്പിച്ചു പറയുകയും ചെയ്തു. (അൽബഖറഃ : 22,23)

ഈ വചനങ്ങളെല്ലാം അന്നുതൊട്ട് ഇന്നോളം -1400 ൽ പരം കൊല്ലങ്ങളോളമായി- ക്വുർആനിൽ ആവർത്തിച്ചു വായിക്കപ്പെടുന്നു. ഏതൊരു കെങ്കേമനും ഈ ആഹ്വാനത്തെ നേരിട്ടു ജയഭേരി അടിക്കുവാൻ ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എനി കഴിയുന്നതുമല്ല. ഒരു സൂചിമുനയോളമെങ്കിലും വിടവുകണ്ടാൽ അത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന അന്നത്തെ ശത്രുക്കളാകട്ടെ, കഴിവിലും സാമർത്ഥ്യത്തിലും അവരെ കവച്ചുവെക്കുന്ന മറ്റേതെങ്കിലും ജനതയാകട്ടെ, അങ്ങനെ ഒരു സംരംഭത്തിന് മുന്നോട്ടുവരുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അക്ഷരജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രാഥമിക പാഠങ്ങൾപോലും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യൻ- മുഹമ്മദ് മുസ്ത്വഫാ ﷺ തിരുമേനി നാൽപതു വർഷത്തോളം, അതേ നിലയിൽ സ്വജനങ്ങൾക്കിടയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ശേഷം, പെട്ടെന്നൊരുദിവസം മുതൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം ഓതികേൾപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കയാണ് എന്നറിയുന്ന ഏതൊരാൾക്കും, വിശുദ്ധ ക്വുർആൻ ഒരു ദിവ്യഗ്രന്ഥമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വേറെ ലക്ഷ്യം അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല.

അതിനു സമാനമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമോ, അധ്യായമോ കൊണ്ടുവരാൻ സൃഷ്ടികൾക്ക് സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു പറയുന്നത് അതിന്റെ ഏത് വശത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്? അഥവാ ക്വുർആനിന്റെ അമാനുഷികത നിലകൊള്ളുന്നത് ഏത് വശത്തിലൂടെയാണ്? ഈ ചോദ്യത്തിന് വ്യക്തവും ക്ലിപ്തവുമായ മറുപടി പറയുക സാദ്ധ്യമല്ല. താഴെ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള പല വസ്തുതകളാണ് അതിന് കാരണമായി നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന് സാമാന്യമായി പറയാം:

1) നിത്യനൂതനവും അനുപമവുമായ വാചകശൈലിയും, ഘടനാരൂപവും.
2) പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള പ്രതിപാദന രീതി.
3) അക്ഷരജ്ഞാനമോ, വേദഗ്രന്ഥപരിചയമോ ഇല്ലാത്ത ഒരാൾ, മുൻകാല ചരിത്ര സംഭവങ്ങളും, മുൻവേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സത്യതയെ സ്ഥാപിക്കുന്ന തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളും ഓതിക്കേൾപ്പിക്കുന്നത്.
4) ഭാവികാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പ്രവചനങ്ങളും, അവ ശരിയായി പുലർന്നു വരുന്നതും.
5) സാഹിത്യ രംഗത്തും, അലങ്കാര രംഗത്തുമുള്ള അത്യുന്നത നിലപാട്. അറബി സാഹിത്യശാസ്ത്രം, അലങ്കാര ശാസ്ത്രം മുതലായവ ഉടലെടുത്തത് തന്നെ ക്വുർആനെ ആധാരമാക്കിയാണ്.
6) വളരെ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ വിപുല വിശാലമായ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.
7) അദൃശ്യകാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകൾ.
8) സരളവും, ഹൃദ്യവുമായ വാചക ഘടന.

9) വായിക്കുവാനും, കേൾക്കുവാനും, കൗതുകം തോന്നിക്കുന്ന വശ്യശക്തി.

10) ഇടകലർന്നുകൊണ്ടുള്ള വിവിധ വൈജ്ഞാനിക വിഷയക്രമങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പലതും കൂടിയാണിതിന് കാരണമെന്ന് മൊത്തത്തിൽ പറയാം.

ഒരു കാര്യം ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്; അറബി ഭാഷ അറിയാത്തവന് ക്വുർആന്റെ ശബ്ദരസം ആസ്വദിക്കുവാനല്ലാതെ, മറ്റൊന്നിനും കഴിയുകയില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. എന്നാൽ അറബി ഭാഷ അത്യാവശ്യം അറിഞ്ഞത്കൊണ്ടും, ആധുനിക അറബി സാഹിത്യത്തിൽ കുറച്ചൊക്കെ പരിചയം ലഭിച്ചതുകൊണ്ടും ക്വുർആന്റെ സാഹിത്യ വൈഭവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് കരുതുന്നത് ശരിയല്ല. ക്വുർആന്റെ സാഹിത്യവൈഭവമെന്ന് മാത്രമല്ല, അതിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പോലും വേണ്ടത്പോലെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ അതുകൊണ്ട് മതിയാവുകയില്ല. ക്വുർആൻ അവതരിച്ച കാലത്തെ ഭാഷാ പ്രയോഗങ്ങളും, സാഹിത്യ പ്രയോഗങ്ങളും എത്രകണ്ട് പരിചയപ്പെടുന്നുവോ അതനുസരിച്ചായിരിക്കും ക്വുർആന്റെ സവിശേഷമഹത്വങ്ങൾ മനസ്സിലാവുക. നബി ﷺ യുടെ കാലത്തുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നത്ര പിൽകാലത്തുള്ളവർക്ക് ക്വുർആന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാൻ സാധ്യമല്ലതന്നെ. പക്ഷേ, ചിലവ്യക്തികൾക്ക് ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ, മുൻകാലക്കാരായ പലരെക്കാളും കവിഞ്ഞ നിലക്കുള്ള വല്ല കഴിവും അല്ലാഹു നൽകിക്കൂടാ എന്നില്ല. ക്വുർആന്റെ കടുത്ത ശത്രുക്കളായിരുന്ന ചിലർ പോലും, അതിന്റെ വചനങ്ങൾ കേട്ടമാത്രയിൽ ഞെട്ടിപ്പോകുകയും, പെട്ടെന്ന് മാനസാന്തരപ്പെടുകയും ചെയ്ത പല സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മഹാ ധീരനായ ഉമർ (റ) ഇസ്‌ലാം വിശ്വസിക്കുവാൻ കാരണമായത് അദ്ദേഹം ക്വുർആൻ കേട്ടതായിരുന്നുവല്ലോ. നബി ﷺ യുടെ കഠിന ശത്രുവായിരുന്ന ഉത്ബത്ത് ക്വുറൈശികളുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ട് -വല്ലവിധേനയും തിരുമേനിയെ വശീകരിക്കുകയോ, തർക്കിച്ചു ജയിക്കുകയോ ചെയ്യാമെന്ന വിചാരത്തോടെ- തിരുമേനിയെ സമീപിക്കുകയുണ്ടായി. ഉത്ബഃയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട ശേഷം, തിരുമേനി സൂറഃ ഹാമീം സജദഃയിലെ ആദ്യവചനങ്ങൾ ഓതിക്കേൾപ്പിച്ചു. അതുകേട്ടു വശ്യനായ ഉത്ബത്ത് മടങ്ങിവന്ന് തന്റെ ആൾക്കാരോട് പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: 'ഞാൻ മുഹമ്മദിന്റെ പക്കൽ നിന്ന് കേട്ട ആ വാക്യങ്ങൾ കവിതയല്ല, ജോൽസ്യവുമല്ല, ജാലവുമല്ല. നിശ്ചയമായും, അതിന് എന്തോ മഹത്തായ ഒരു ഭാവിയുണ്ട്....' ഇങ്ങനെയുള്ള വേറെയും സംഭവങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ കാണാം.

ഏറ്റവും വലിയ ദൃഷ്ടാന്തം

നബിമാരുടെ നുബുവ്വത്തും, രിസാലത്തും (പ്രവാചകത്വവും, ദിവ്യ ദൗത്യവും) സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും, ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും വേണ്ടി അവരുടെ കൈക്ക് അല്ലാഹു ചില മുഅ്ജിസത്തുകൾ (അമാനുഷിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും അസാധാരണ സംഭവങ്ങളും) വെളിപ്പെടുത്താറുണ്ട്. മൂസാ നബി (അ)യുടെ വടി, സ്വാലിഹ് നബി (അ)യുടെ ഒട്ടകം മുതലായവയും, മാറാവ്യാധികൾ സുഖപ്പെടുത്തുക, മണ്ണുകൊണ്ട് കുരുവികളുണ്ടാക്കി ഊതിപ്പറപ്പിക്കുക മുതലായവ ഈസാ നബി (അ)യുടെ കൈക്ക് വെളിപ്പെട്ടിരുന്നതും പ്രസ്തുത ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ പെട്ടവയത്രെ. അതാതു കാലദേശങ്ങളിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ പക്വതക്കും, പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കും അനുസരിച്ച വിധത്തിലായിരുന്നു നബിമാരിൽ നിന്ന് അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നത്. ക്വുർആനിൽ ഇതിന് ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ട്.

മുഹമ്മദ് നബി ﷺയുടെ കൈക്കും ഇതുപോലെ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വെളിപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മുൻകാല ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കാറുള്ളതുപോലെ -അത്ര വ്യക്തവും വിശദവുമായ രൂപത്തിൽ- വർത്തമാനകാല സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി ക്വുർആൻ പ്രസ്താവിക്കാറില്ലെന്ന് മുമ്പ് പറഞ്ഞുവല്ലോ. അക്കൂട്ടത്തിൽ നബി ﷺയുടെ കൈക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട അത്തരം ദിവ്യ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് ക്വുർആൻ അധികമൊന്നും പ്രസ്താവിക്കാറില്ല. എങ്കിലും, ഹദീഥ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴിയും, ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴിയും, അതിന് ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളും വേണ്ടത്ര തെളിവുകളും ലഭിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളൊന്നും തന്നെ, നബിമാരുടെ ഇച്ഛയനുസരിച്ചോ, അവർ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോഴോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് -അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ മാത്രം- അവരുടെ കൈക്ക് അവൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'ഒരു റസൂലിനും അല്ലാഹുവിന്റെ സമ്മതപ്രകാരമല്ലാതെ, യാതൊരു ദൃഷ്ടാന്തവും കൊണ്ടുവരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല'. (റഅ്ദ് : 38) ഈ വിധത്തിലുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ, അതാത് നബിമാരുടെ കാലശേഷം നിലനിൽക്കത്തക്കവണ്ണം അവശേഷിക്കാറുമില്ല. അവരുടെ കാലം കഴിയുന്നതോടുകൂടി അവയും അവസാനിച്ചു പോകുന്നതാണ്.

മുഹമ്മദ് നബി ﷺ അന്ത്യപ്രവാചകനാണ്. അവിടുന്ന് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ലോകാവസാനം വരെയുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും റസൂലായിക്കൊണ്ടുമാണ്. അവിടുത്തെ ജനതയാകട്ടെ, സാഹിത്യ നിപുണന്മാരുമായിരുന്നു. ഭാവിതലമുറകളാണെങ്കിൽ, ബുദ്ധിയിലും, ശാസ്ത്രവിജ്ഞാന രംഗങ്ങളിലും മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, നബി ﷺയുടെ കൈക്ക് വെളിപ്പെടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ദൃഷ്ടാന്തം, ലോകാവസാനം വരെ നിലനിൽക്കുന്നതും, ഏതുകാലത്തും ദൈവിക ദൃഷ്ടാന്തമാണെന്ന് നിഷ്പക്ഷബുദ്ധികൾ വിധി കല്പിക്കുന്നതുമായിരിക്കണമല്ലോ. ആകയാൽ, മറ്റേത് നബിമാരുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കാളും- നബി ﷺയുടെ കൈക്കുതന്നെ വെളിപ്പെട്ട ഇതര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കാളും-ഏറ്റവും മഹത്തായ ദിവ്യദൃഷ്ടാന്തമത്രെ വിശുദ്ധ ക്വുർആൻ. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ഒരു വചനത്തിൽ തിരുമേനി ഇപ്രകാരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു: ما من الانبياء نبي الا اعطى من الايات مامثله يؤمن عليه البشر وانما كان الذى اوتيته وحيا اوحاه الله الى فارجوان اكون اكثرهم تابعا يوم القيمة - البخارى സാരം: മനുഷ്യർക്കു വിശ്വസിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്നത്ര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നല്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു നബിയും ഇല്ലതന്നെ. എനിക്ക് നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അല്ലാഹു എനിക്ക് തന്നിട്ടുള്ള 'വഹ്‌യ്' തന്നെയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ക്വിയാമത്ത് നാളിൽ ഞാൻ അവരെക്കാൾ പിൻഗാമികളുള്ളവനായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. (ബു).

'വഹ്‌യ്'കൊണ്ട് ഇവിടെ പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശ്യം വിശുദ്ധ ക്വുർആനാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. നബി ﷺയുടെ പ്രവാചകത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തം ക്വുർആൻ മാത്രമാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ, തിരുമേനിയുടെ കൈക്ക് വേറെ യാതൊരു അമാനുഷിക സംഭവവും വെളിപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല എന്ന് അതിനർത്ഥമില്ല. പക്ഷേ, അവയൊന്നും ക്വുർആനെ പോലെ ശത്രുക്കളെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ (**آيات التحدى**) ആയിരുന്നില്ല. അവ അവിടുത്തെ പ്രവാചകത്വത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്ന സംഭവങ്ങൾ (**المؤيدات**) മാത്രമായിരുന്നു. മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മൂസാ നബി (അ)ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയും, വടിയും, സ്വാലിഹ് നബി

(അ)ക്ക് ഒട്ടകവും ശത്രുക്കളെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രവാചകത്വ ദൃഷ്ടാന്ത ങ്ങളായിരുന്നു. അവ ബാഹ്യദൃഷ്ടി കൊണ്ട് തന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ നബി തിരുമേനി ﷺയുടെ പ്രവാചകത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടത് ബുദ്ധി കൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ദൃഷ്ടാന്തം ആയിരുന്നു; അതത്രെ ക്വുർആൻ.

മുൻപ്രവാചകന്മാരുടെതുപോലെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നബി ﷺക്കു നൽകപ്പെടാത്തതിന്റെ കാരണം സൂ: ഇസ്റാഅ് 59-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു ചൂണ്ടി ക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. 'ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമായി അയക്കുന്നതിനു നമ്മെ തടസ്സം ചെയ്തത് മുൻസമുദായങ്ങൾ അവയെ വ്യാജമാക്കിയതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഥമൂദ്ഗോത്രത്തിന് കണ്ടറിയത്തക്ക ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ഒട്ടകത്തെ നാം നൽകി. എന്നിട്ട് അവർ അതിനോട് അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചു. ഭയപ്പെടുത്തുവാനല്ലാതെ നാം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമായി അയക്കാറില്ല'. മുൻസമുദായങ്ങൾക്ക് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നൽകിയിട്ട് അവർ അവയെ വ്യാജമാക്കുകയും, അങ്ങിനെ അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള പൊതുശിക്ഷക്ക് അവർ പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്നൊരു ഉദാഹരണമാണ് ഥമൂദ് ജനത. പ്രത്യക്ഷ ത്തിൽ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു അവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട ഒട്ടകം. എന്നിട്ടും അവർ അവരുടെ പ്രവാചകനായ സ്വാലിഹ് നബി (അ)യെയും, ആ ദൃഷ്ടാന്തത്തെയും വ്യാജമാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അവർ ഒട്ടകത്തെ അക്രമിച്ചു ശിക്ഷക്കു വിധേയരായി. പ്രത്യക്ഷ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളയക്കുന്നത് ബുദ്ധി കുറഞ്ഞ ജനങ്ങളിൽ ഭീതിയും, സംഭ്രമവും ജനിപ്പിച്ചു അവരെ സത്യത്തിലേക്ക് വരുത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണ് താനും. ബുദ്ധിയും ചിന്താശക്തിയും ഉള്ളവർക്ക് അത്തരം ദൃഷ്ടാ ന്തങ്ങളുടെ ആവശ്യമില്ല. ബുദ്ധിപരമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരിക്കും അവർക്ക് യോജി ച്ചത്. എന്നൊക്കെയാണ് ഈ വചനം മുഖേന അല്ലാഹു നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്.

സൂ: ഇസ്റാഇലെ ഈ ക്വുർആൻ വചനം തെളിവാക്കിക്കൊണ്ട് ചില തൽപര കക്ഷികളും, പുരോഗമനത്തിന്റെ പേരിൽ ക്വുർആൻ വചനങ്ങൾക്ക് പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനം തേടിപ്പിടിക്കുന്ന ചില ആളുകളും നബി ﷺ തിരുമേനിയുടെ ക്വുർആൻ ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാ 'മുഅ്ജിസത്ത്'കളെയും നിഷേധിക്കാറുണ്ട്. ക്വുർആനിനും, ഹദീഥിനും, ഇസ്ലാമിക ചരിത്ര ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും തികച്ചും എതിരായ ഈ വാദത്തിന് ഈ വചനത്തിൽ യാതൊരു ന്യായീകരണവുമില്ലെന്ന് അതിലെ വാചകങ്ങൾ കൊണ്ടു തന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. മുഅ്ജിസത്ത് എന്ന വാക്ക് ക്വുർആനിൽ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. 'ആയത്ത്' എന്നാണ് അത് ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. ഇതിന്റെ ബഹുവചനമാണ് ഈ വചനത്തിലും മറ്റും കാണുന്ന 'ആയാത്ത്' എന്ന വാക്ക്. 'അടയാളം, ദൃഷ്ടാന്തം, ലക്ഷ്യം' എന്നൊക്കെയാണ് ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. മുഅ്ജിസത്തിന്റെ ഇനത്തിൽ പെട്ടതും അല്ലാത്തതുമായ പലതരം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും ക്വുർആനിൽ 'ആയ ത്ത്' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കാണാം. (2:164, 252, 259; 13:1; 19:10, 21; 24:18; 26:128 മുതലായവ നോക്കുക). അക്കൂട്ടത്തിൽ, നബിമാരുടെ പ്രവാചകത്വം സ്ഥാപിക്കു ന്നതിനുള്ള പ്രത്യക്ഷ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും അത് 'ആയത്ത്'എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മൂസാ നബി (അ)യെ റസൂലായി നിയോഗിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയും വടിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യതക്കുള്ള പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തമായി അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്തതിനെപ്പറ്റി സൂ:ത്വാഹാ 23 ലും, സ്വാലിഹ് നബി (അ)യുടെ സമുദായമായ ഥമൂദ് ഗോത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യതക്ക് ദൃഷ്ടാന്തം ആവശ്യ